

[Anders Andersen]

skal det være, er vi naturligvis også fra venstres side interesserede i, at lovforslaget rent teknisk er udformet på den rigtige måde.

Med hensyn til det af hr. Glistrup stillede ændringsforslag må jeg sige, at hvis det havde betydning, at man havde ophævet maksimumsgrænsen på de 250.000 kr., så ville vi have stemt for det, naturligvis, for det var vores synspunkt også ved anden behandling. Men det er jo egentlig, ja, jeg ved ikke, hvad man skal sige, en rent teknisk ting. Hvis regeringen eller ministeren ønsker, at det skal stå to steder i loven, så for min skyld ingen alarm, og derfor vil venstre undlade at stemme om dette forslag, da der jo ikke ligger noget afgørende i det. Vi fjerner altså ikke grænsen ved at stemme for, og vi synes, det er rigtigt at overlade til ministeren selv at bestemme, hvor mange gange han vil have det skrevet i loven.

Glistrup (FP):

Med hensyn til ændringsforslag nr. 1, 2 og 4 stemmer fremskridtspartiet ja ud fra den samme begrundelse som den, hr. Anders Andersen lige har givet her fra talerstolen.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 3 er forhistorien den, at den pågældende maksimumsbestemmelse ikke fandtes i ministerens oprindelige lovforslag, men mellem første og anden behandling og på et ret sent tidspunkt under udvalgsbehandlingen, der var foregået under et vist tidspres på grund af sagens hastende karakter, sagde ministeren altså, at han ville have denne maksimumsbestemmelse sat ind. Vi må jo ganske klart erkende, at ministerens ønske om denne maksimumsbestemmelse har et flertal bag sig i denne sal. Det blev fastslået ved andenbehandlingen, og det må vi selvfølgelig på god demokratisk vis tage ad notam.

Det, som imidlertid i vidt omfang har været meningen med udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling, er at få tilpasset forslaget, sådan at det teknisk bliver i orden. F. eks. er ændringsforslag nr. 2, som det fremgik af hr. Stavads indlæg her i dag, en ren og skær teknisk tilpasning, fordi vi jo gerne skal lave ordentligt håndværksmæssigt arbejde her i folketinget, og det skal vi, hvad enten vi er i flertal, eller vi er i opposition.

Det er helt åbenbart, at det, at man i farten er kommet til at sætte denne maxi-

mumsbestemmelse ind to steder i lovforslaget, nemlig dels i § 1, dels i § 4, er en teknisk svips fra skatteministeriets side. Der er ikke nogen som helst saglig begrundelse for, at den regel skal stå der to gange. Jeg har nok hørt det synspunkt, at det, man fandt på i sidste øjeblik mellem første og anden behandling, var så vigtigt, at der var grund til at gentage det. Men vi skal ikke ind på den lovgivningsteknik, at vi gentager tilstrækkelig mange gange, hvad vi synes er særlig vigtige bestemmelser i loven. Det ville trods alt være ret fjollet, at man skulle gentage tingene måske 3, 7 eller 11 gange, alt efter hvor vigtigt man fandt det. Bevares, dette er en regel, der er flertal for, men det er dog trods alt kun en detalje i helheden.

Derfor må al saglig overvejelse føre til, at den regel ikke skal stå både i § 1 og i § 4, for det forvolder nemlig en ulempe i det praktiske retsliv. Når man skal fortolke love, er et ganske almindeligt juristprincip, at der må være en selvstændig mening med hvert enkelt ord, der står i en given lovbestemmelse, og derfor, når der som her står den samme regel både i § 1 og i § 4, så vil man ganske givet fra praktikernes side begynde at spekulere længe og inderligt over, hvad forskellen nu er, og hvilke juridiske konsekvenser det kan få. Specielt på et område, der er så nyt og uprøvet og jomfrueligt, som den negative indkomstskat er, og hvor vi langtfra har sikker grund under fødderne med hensyn til, om vi har nået det hele, kan vi risikere, at retsanvendelsen fører til de mest horrible resultater som følge af, at det står begge steder.

Der har da heller ikke kunnet anføres noget som helst sagligt argument for, at man skal gentage det. Det er ganske åbenbart, at den modstand, der tilsyneladende er fra et flertals side imod ændringsforslag nr. 3, er baseret på en vi-alene-vide-indstilling; man vil ikke tabe ansigt, man majoriserer, og det er en meget, meget farlig tendens, hvis ikke alle vi 179, der er indvalgt her i tinget, på lige fod kan få lov til at være med til at fastsætte, hvordan reglerne skal være. Vi har lige set hestehoven stikke frem ved den afstemning, der var under det foregående punkt på dagsordenen, og vi skal altså nu åbenbart igen opleve, at man vil censurere og majorisere og hindre, at de enkelte folketingsmedlemmer kan få lov til virkelig at få de tek-